

عنوان مقاله:

بررسی و نقد رابطه منظر گرایی نیچه و نسبیت گرایی در اخلاق و دلالت های آن در تربیت اخلاقی

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه های نوین تربیتی، دوره 14، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

محسن ایمانی - عضو هیئت علمی

شهناز حسینی - دبیر آموزش و پرورش

خسرو باقری نوع پرست - استاد دانشگاه تهران، تهران، ایران

رضا اکبریان - استاد دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

چکیده این مقاله در صدد است تا به نسبیت گرایی در اخلاق بپردازد که یکی از چالش های مهم تربیت اخلاقی در عصر حاضر است، و مسئله را با توجه به نظریه منظرگرایی (پرسپکتیویسم) نیچه که مبتنی بر نفی امر مطلق و اصول ثابت و جهانی است با رویکردی انتقادی بررسی نماید. طبق نتایج به دست آمده از این پژوهش بر خلاف اعتقاد گروهی از مفسرین، منظر گرایی عملاً به نسبیت در اخلاق منجر می شود. تربیت انسان برتر فراتر از خوب و بد، غایت هدف اخلاقی نیچه می باشد که با خواست قدرت و در سایه مبارزه با ارزش های مطلق و خلق ارزش های جدید قابل دسترسی است. عدم ارائه الگوی اخلاقی، سودا گرانه و خیالی بودن اخلاق نیچه ای، اختراعی بودن، عدم سازگاری نسبیت اخلاقی با نتایج عملی و عدم ارائه مکتب اخلاقی از طرف نیچه به عنوان موارد نقد درونی و بیرونی اخلاق نیچه ای برشمرده شده است.

کلمات کلیدی:

واژه های کلیدی: پرسپکتیویسم، منظر گرایی، نسبیت اخلاقی، نیچه، تربیت اخلاقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/873807>

